

Jaakko ja pajunvarsi

Jaakko oli aina haaveksinut tulevaisuutta oikein isoksi ja rikkaaksi. Jostain syystä hän oli jo pienestä saanut päähänsä, että oikein iso ja rikas on semmoinen, jolla on oma oulu.

Mutta sellaista Jaakolla ei ollut. Vaikka hän kuinka säästää nyhersä, hän sai hankituksi vain puolet oulusta, senkin huonossa kunnossa paperipussiin pakattuna.

Toisen puolikkaan hankkiminen näytti aivan toivottomalta huonojen kotiolojen takia. Ne eivät tosin olleet huonot samalla tavalla kuin muissa kodeissa, joissa asui yksi perhe ja kaksikymmentä lasta. Jaakon kotona näet asui yksi lapsi ja kaksikymmentä perhettä.

Noin monen suun ruokkimiseen ei millään riittänyt surkea nahistunut oulunpuolikas, joten Jaska päätti jo luopua toivosta ja nakkasi oulunsa pajukkoon.

Mutta silloinpa sattui ihmeitä. Pajunvesa, jonka juurelle oulunkannikka oli pudonnut, alkoi käyttäytyä omituisesti. Se kasvoi ja kasvoi ja ulottui pian ainakin naapurin tontille, Takapajulaan asti, luultavasti paljon pitemmällekin.

Ja toden totta. Kun Jaakko lähti kapuamaan pajunvartta eteenpäin, hän huomasi tuossa tuokiossa tullessa hotelli Marskin kabinetin ovelle saakka. Siinä oli kyltti: "Jaskan valinta. Vähän käytettyjä ouluja ostetaan ja myydään."

Hän koputti varovasti ovelle: "Kop, kop, kop."

"Kuka se siellä koputtaa", kuului sisältä Takapajulan isännän ääni, mutta niin epäselvästi, että Jaakko koputti vielä kerran: "KOP!"

"Jaa, kop?", kuului sisältä.

"Tosi on, Jaakop täällä, tuttu-
jen kesken Jaakko vaan" ilahtui Jaakko ja astui sisälle.

"Kiitos samoin", esittäytyi sisällä istuva iso mies, jolla oli niin mahdottomat suuret valtuudet, että Jaakko luuli aluksi katsovan-
sa peiliin.

"Minullapa on puoli oulua", kehaisi Jaakko tehdäkseen vaikutuksen.

"Niin on minullakin", siihen Takapajulan isäntä.

"Minä haluaisin ostaa toisenkin puolen", Jaakko huomautti muina miehinä.

"Niin minäkin", vastasi iso mies.

"Vaan minä kun en myy. Minä ostan."

"Niin minäkin", vastasi toinen taas. "Minä maksan siitä biljardi markkaa."

"Minäpä se panen siihen vielä vähän päälle", uhoi Jaakko.

"Tä, päälle?" ihmetteli Takapajula.

"Enemmänkin, kättä päälle!" uhoi Jaakop.

Naapuri ei ollut uskoa korvian: "Tä? Että kättä päälle? Ei voi olla totta."

"Tosi on."

Niin siinä tuli kaupat tehdyksi. Oulun puolikkaat sitaistiin sieväksi pakatiksi pajunköydellä, kun ei siihen hätään ollut muuta-
kaan saatavilla, ja Jaakko pisti paketin taskuunsa.

Niin oli lopultakin tullut oulu Jaakon matalaan majaan. Hän ilahtui siitä niin, että siltä istumalta jatkoi kapuamistaan pajunvartta pitkin, kunnes tuli New Yorkiin hotelli Waldorf Astoriaan. Kuinka ollakaan, myös siellä oli kabinetti, jonka ovelle Jaakko kolkutti: "Kop, kop, kop."

"Jaa, kop", kuului taas sisältä. "Sisään vaan, meillä on hyvää floridaa tarjouksessa, saako olla palana vai siivuina?"

Mutta se onkin jo toinen juttu.